

Reisverslag Lwengo Kids Foundation

oktober/november 2025

We reizen deze keer met zeven sponsors naar Uganda. Als we na een lange vlucht van ruim 13 uur in Uganda aankomen, staat Andrew ons op te wachten met een enorme bus! We zijn immers met negen mensen, dat betekent 18 grote koffers, 9 rolkoffers en 9 rugzakken!!

Dat is wel even stouwen, maar als alle koffers binnen zijn en iedereen een plek gevonden heeft, rijden we met veel enthousiasme de lange route naar Masaka.

Onderweg valt ons op dat er meer nieuwbouw is dan andere jaren; als we dat delen met Andrew, vertelt hij dat alle nieuwbouw die je ziet tot de familie van president Museveni of de kring rondom hem behoort. Daar word je dan weer stil van. Op 15 januari 2026 zijn de presidentsverkiezingen en overal zien we enorme aanplakbiljetten van deze meneer. Er doen meer mensen mee aan de verkiezingen, maar die aanplakbiljetten zijn kleiner en hangen wat minder zichtbaar langs de wegen.

Aangekomen in Masaka laden we de bus uit, eten gezellig met elkaar en gaan vroeg naar bed want het was een slopende reis!

De volgende dag reizen we uitgerust en met verwachtingsvolle sponsors naar Lwengo. We krijgen weer een warm welkom en onze meegebrachte Nederlandse vlag wordt met veel ceremonieel gehesen, maar wat blijkt: onze vlag is de grootste! Dat is niet de bedoeling en die moeten we dus vervangen voor een kleiner formaat!

Dan worden de sponsors rondgeleid over het schoolterrein. Pieter en ik lopen natuurlijk mee en zien de verschillen met ons bezoek in april: het schoolplein is opgeleukt met kleurige hinkelbanen en andere spellen, de middentuin is netjes onderhouden, er staat een speel vliegtuig in de andere tuin en natuurlijk de vlaggenmasten. Het ziet er keurig uit!

We rijden naar de Annex, de dependance, waar nu de kleuters naar school gaan. De kleintjes moesten vanaf het hoofdgebouw een heel eind lopen en als ze dan na zo'n 50 minuten lopen waren aangekomen, moesten ze eerst bijkomen van de lange wandeling en hebben ze totaal geen energie meer

om ook nog maar iets te doen. Als het regende, kwamen ze doornat en koud op school. Geen doen dus. Gelukkig konden we helpen omdat er een goede sponsor was die een schoolbus wilde betalen. En nu rijdt er een prachtige schoolbus die de kinderen snel heen en weer brengt. Blij mee! En let op de teksten op de auto! Daar zijn we toch trots op!

Ook zien we dat het speel-terrein goed gebruikt wordt. Er staat een groot hek omheen zodat de kleintjes niet de weg op kunnen. Ze hebben heel veel plezier met de speeltoestellen. Samen met een sponsor hebben we ook dit kunnen realiseren.

Hier staat ook een blok nieuwe lerarenwoningen. Ze zijn klaar en we mogen even binnenkijken bij één van de juffen. Het ziet er goed uit en de juf is er blij mee.

In één blok is plek voor 5 stafleden.

Dit blok staat bij Annex en het andere blok wordt momenteel gebouwd vlakbij de school en wordt

gesponsord door AFAS Foundation.

Uiteindelijk willen we 4 blokken realiseren.

Mooie vooruitgangen die we met behulp van veel sponsors tot stand hebben kunnen brengen.

Eén van de eerste dagen bezoeken we ook de kinderen van onze meereizende sponsors. Voor allen een indrukwekkende belevenis. We zien Malecerina, een doof maar oh zo ondeugend klein meisje die we net in sponsoring hebben. We rijden naar Shakibuh, die we al lang in sponsoring hebben en we gaan naar Rose Mary waar plotseling een broertje is verschenen. Er loopt ook een tante rond die het gezin door haar psychische zwakte domineert. Moeder klampt mij aan of we alsjeblieft ook de jongen in sponsoring willen nemen. Dat kunnen we niet zomaar beslissen en we nemen het in gedachten mee.

Na deze emotionele bezoeken, gaan we naar de cacao- en vanillefarm. Even wat anders, even bijkomen van de bezoeken. Wij zijn er al eerder geweest en worden hartelijk ontvangen. Ook hier zware tijden; cacao is er momenteel niet veel omdat het niet het seizoen is. Vanille wel, maar daar krijgt hij voor een kilo stokjes, maar 5 euro voor.

Terug naar school, want daar vindt de Visitationday plaats. Dat is een dag waarop alle ouders uitgenodigd zijn. De kleuters promoveren op deze dag naar de Primary School en Primary 7 wordt uitgezwaaid naar Secondary School. Verschillende klassen verzorgen een optreden met zang en dans en ook de kinderen met een handicap leveren met juf Cossie hun bijdrage. Er hangt even een spanning bij ons: hoe gaan ouders hierop reageren... het is ook even heel stil.... Maar dan breekt het applaus los en de spanning breekt. Als ik wat rond kijk zie ik geëmotioneerde ouders; dat voelt goed. Kinderen met een handicap worden hier niet zomaar geaccepteerd en sommige ouders van deze kinderen zijn ook niet aanwezig op Visitationday, dat doet pijn. Daarom is het applaus hartverwarmend!

Het is een feestelijke dag die afgesloten wordt met het aansnijden van twee grote taarten. Alle aanwezigen krijgen een klein stukje van de taarten!

We bezoeken Secondary School Blessed Saacremment Kimanya in Masaka waar we Michael in Secondary 6 moeten gaan vertellen dat zijn sponsor is gestopt, maar dat we ook een andere sponsor hebben gevonden die zijn complete studie voor arts aan de Universiteit wil

betalen. Dat zijn de mooiste bezoeken! Als we hem eerst vertellen dat de sponsor stopt, zakt hij een beetje in... weg droom... maar dan vertel ik hem het goede nieuws en springen de tranen zowel bij hem als bij mij in de ogen! Wat een blijdschap! Hij valt me om mijn nek en blijft mij vasthouden.

En als ik hem dan ook nog vertel dat zijn sponsors in aantocht zijn weet hij helemaal niet meer wat hij moet zeggen!

Deze reis bezoeken we ook onze studenten in Rakai. We rijden met twee auto's over een zand-grindweg "in onderhoud" in 1,5 uur er naartoe en komen er in auto's die rood van het stof zijn, aan. Het is somber weer als we bij de school van Kelly en Patrick aankomen. Zij studeren aan de Agricultural College. Het zijn wat sombere gebouwen waar we rondgeleid worden. De ontmoeting tussen onze sponsors Carola en André en Kelly is heel bijzonder. Mooi om te zien!

Dan rijden we ook nog naar de "School voor nursing" in Rakai waar we leerling verpleegkundige Esther ontmoeten. We hebben haar een lange tijd niet gezien, dus het is een extra grote verrassing voor haar! Nog een jaar, dan is zij hier klaar.

Als we terug zijn in Masaka rijden we daar naar het Malago Hospital, waar we onze studenten Charles, Tonny en Fred op hun stage-adres bezoeken. We krijgen een rondleiding daar waar de studenten werken en we zijn weer onder de indruk. Maar hoe leuk is het dat deze jongens hier een deel van hun opleiding volgen en wij daar

getuigen van mogen zijn! Fred, zo trots als een aap in zijn blauwe uniform waar met duidelijke letters "diploma" op staat. Hij is al wat verder met de opleiding. Charles en Tonny hebben een groen uniform aan, zij werken nog voor hun certificaat.

Na dit mooie bezoek gaan we binnendoor, over de vele rode zandwegen die Uganda rijk is, naar Secondary School St. Bernards. We ontmoeten daar het sponsorkind van Corine, Rodgers. Het is een mooie ontmoeting tussen sponsor en sponsorkind. Hij is zichtbaar ontroerd over wat hij allemaal krijgt en bedankt daar vele malen voor.

We bezoeken ook de dovenschool in Bwanda waar we Enock ontmoeten. Hij is enorm gegroeid en toe aan een nieuwe stap. Voor hem moeten we op zoek naar een goede Secondary School. In Entebbe is een goede school, maar voor ons werk te ver om daar te monitoren. Dus er moet een andere oplossing komen. Wordt vervolgd!

Op 31 oktober verlaat de groep ons om op trips te gaan naar Queen Elizabeth National Park and National Park Lake Mbaro. We zwaaien ze uit en Pieter en ik vertrekken naar Lwengo om ons werk te vervolgen.

We halen de kindjes op waar we op huisbezoek gaan en rijden vervolgens met 5 kinderen in de auto en 2 op de bodaboda richting het eerste huis. We komen bij het huisje waar kleine Douglas woont. Hij heeft slikproblemen en zijn borst is heel de dag drijfnat van het speeksel. Wij hebben geadviseerd met hem naar het Health Center te gaan, want misschien is hier iets aan te doen.

Vervolgens rijden we naar het huis van Francis, Josephine, Vicent en Winnie. Daar worden we stil van: een heel klein huisje, waar oma, een zeer kwetsbare vrouw, nog probeert er iets van te maken. De matrassen zijn kapot, oma slaapt geloof ik zittend, want groter is haar "kamertje" amper. Ik kan het niet uitleggen..... Maar het was vreselijk en als we dan ook nog de achtergronden weten waar drank en drugs een rol spelen, mogen we dankbaar zijn dat deze kinderen in boarding op onze school zitten. Met de kiezen op elkaar vertrekken we, maar ik kan niet voorkomen dat er toch een traan over mijn wang rolt. Ik kan er niks aan doen.

Dan gaan we naar het huis van Christopher en Oliver. Ook alweer zo'n triest verhaal waar opa en oma hun best doen het hoofd boven water te houden.

Met vijf kletsende kinderen op de achterbank, rijden we terug naar school; leveren de kinderen af en vervolgen onze weg vol gedachten naar huis.

Maar het werd nog erger. We gingen op huisbezoek bij de moeder van Mercy. Mercy is een kind met een forse beperking en we besloten haar niet onnodig te vermoeien met een reis in de auto naar haar huis, dus rijden we zonder Mercy naar moeder, waar nog twee kinderen wonen.

Waar we dan terecht komen is met geen pen te beschrijven, maar ik probeer het; ik noem het de slumps van Lwengo: we zien op een binnenplaatsje links van het piepkleine huisje een afgebrokkeld huisje met een deur die het gat in de grond (wc) verbergt, moeder probeert hier met zoon

en dochter het hoofd boven water te houden. Ze doet de was voor de buurt waar ze een klein beetje geld mee verdient. De twee kinderen gingen in de buurt naar een governmentschool (gratis en slecht onderwijs), maar zijn naar huis gestuurd omdat moeder de persoonlijke dingen niet kon betalen. Een heel, heel kwetsbaar gezin. En wat fijn dat Mercy hier in elk geval weg is. We geven mam wat geld zodat ze even iets geholpen is, maar ja.... Het is maar voor even en eigenlijk willen we meer doen, Maar ook wij hebben geleerd dat je nu eenmaal niet alles op kan lossen. En toch laat het me tot op de dag van vandaag niet los....

Op de laatste Lwengodag bezochten we Gaudencia. Zij is intussen bevallen van een lieve dochter met de onmogelijk naam: Fortunate Redeemed Nabbosa, wat zoveel betekent als "gelukkig verlost". Wij vonden het maar niks en ze veranderde de naam ter plekke in Marg Nabbosa. Het ritueel is, dat de eigenaar van die naam, de eigen naam in het oortje van het kind zegt en dat heb ik natuurlijk met liefde gedaan! (In Uganda laten ze meestal de laatste letter van mijn naam weg, vandaar "Marg")

Tot slot: Pieter en ik zagen best een beetje tegen de reis op om met zo'n grote sponsorgroep op pad te gaan, maar tegelijkertijd hadden we er ook veel zin in om hen voor te stellen aan dit prachtige land met zijn lieve mensen, onze mooie projecten en hen kennis te laten maken met al onze verhalen.

Het waren intensieve weken, maar wat hebben we het goed met elkaar gehad. We hebben gelachen, elkaar moed in gesproken, soms een traan gedroogd. Ja, het was een geweldige reis met jullie!

Dank Cobi en Hugo, Carola en André, Corine, Joke en Wendy! Dank voor jullie enthousiasme en jullie empathie met ons werk in dit enorm arme deel van Uganda.

Ook het werk is goed doorgegaan, met of zonder meereizende sponsors.

We hebben alle kinderen, op 2 na, gezien en dat is een record! We hebben mooie, ontroerende en verdrietige huisbezoeken gedaan. Zorgen gedeeld en nieuwe activiteiten besproken die zeker een vervolg gaan krijgen. Ook moeten we met elkaar constateren dat de schoolfee omhoog moet. U hoort daar binnenkort meer over. Maar we hebben ook de uitzichtloze toestand van sommige gezinnen gezien. Soms kunnen we helpen, dat is goed, maar we moeten heel veel naast ons neerleggen en dat is wel eens moeilijk.

Nog één ding: Namens een groot aantal kinderen, dank voor de brief. De kinderen zijn zo blij met een beetje aandacht, een beetje warmte en een dikke knuffel! In het voorjaar gaan we weer, want dat hebben we hen bij het afscheid beloofd!

Lieve groet,
Marga Streefkerk

Onderstaand hebben Wendy, Corine, Joke, Cobi en Hugo en Carola en André hun indrukken op papier gezet.

Van Wendy:

Het was ontzettend bijzonder om alles van dichtbij te zien waar Lwengo Kids Foundation zich mee bezighoudt: van de Primary School, Secondary School, de Nursing school in Rakai de dovenschool, tot de agrarische school, het ziekenhuis, het Family Home en het Health Center. Overall werden we hartelijk ontvangen, en de blijdschap van de kinderen en de passie van de docenten blijft je bij. Voor mij persoonlijk was het mooiste moment natuurlijk het bezoek aan de Primary School (wat een ontvangst!!) en de ontmoeting met mijn sponsorkind Shakibuh. Het was bijzonder om te ervaren dat elk kind telt en dat je echt een verschil kunt maken – zelfs een brief of klein gebaar betekent ontzettend veel, en het niet krijgen van een brief kan een enorme teleurstelling zijn. We hebben ook met de kinderen geverfd, getekend en een sportmiddag georganiseerd, wat hen zichtbaar blij maakte. Het is prachtig om te zien dat alles wat Lwengo Kids Foundation doet goed terechtkomt en dat je daadwerkelijk iemand kunt helpen. Een ervaring die me nog lang bij zal blijven en laat voelen hoe waardevol het werk van Lwengo Kids Foundation is.

Van Corine

Op 22 oktober begon onze bijzondere reis naar Uganda. Na aankomst in Masaka werden we de volgende dag warm ontvangen op de Lwerudeso Primary School, waar zingende en dansende kinderen ons hartelijk begroetten. Wat een vrolijkheid! We bezochten de klassen, het Family Home en het Health Center – indrukwekkend hoe alles daar wordt georganiseerd.

De dagen erna ontmoetten we sponsorkinderen en hun families. Hun omstandigheden waren vaak schrijnend, maar hun dankbaarheid en warmte raakten ons diep. Knuffels, tranen en gedeeld fruit maakten alles onvergetelijk. We hielpen in de klassen, deden spelletjes met de kinderen en zagen hoe belangrijk een simpel briefje van een sponsor kan zijn. Je zag de gezichten betrekken als er geen brief voor ze was, echt sneu. Dus lieve mede sponsors schrijf een brief aan je kindje. Kleine moeite en je doet hen er zo'n plezier mee.

Naast het schoolbezoek kregen we ook een inkijkje in het lokale ziekenhuis en sloten we af met een vrolijke sportmiddag vol enthousiasme. Het afscheid was ontroerend – met zingen, dansen en een hoop emoties.

De reis eindigde met een bezoek aan twee prachtige wildparken en een paar ontspannende dagen op de Sseese-eilanden.

Het was een reis vol indrukken, emoties en mooie ontmoetingen – een ervaring om nooit te vergeten. ❤️

Van Joke

Onze reis naar Oeganda is moeilijk in woorden te vatten. Hoewel mijn verwachtingen hoog waren, heeft het land ze moeiteloos overtroffen. De indrukwekkende natuur, de warmte van de mensen en de vele bijzondere momenten maakten deze ervaring onvergetelijk.

Een bijzonder onderdeel van de reis was de ontmoeting met ons sponsormeisje Rose Mary. In een korte tijd wist zij zoveel liefde te laten voelen dat het diepe indruk heeft gemaakt.

Tijdens ons bezoek zagen we ook hoe belangrijk de brieven zijn die de sponsorkinderen ontvangen. Ze leven er enorm naar toe, en wanneer een brief uitblijft, is de teleurstelling groot en het verdriet voelbaar. Dat maakte ons er zo bewust van wat deze gebaren voor hen betekenen.

Deze reis heeft een blijvende indruk achtergelaten en zal mij nog lang bijblijven.

Van Cobi en Hugo

Op 22 oktober 2025 vertrokken we voor een paar weken naar Uganda. Daar zagen wij de realiteit van het leven in dit mooie land. Op de

prachtige school van Lwengo Kids hebben wij ons sponsorkindje Malecerina ontmoet. We gingen met haar naar haar oma die haar opvoedt. De leefomstandigheden van haar en andere sponsorkinderen hebben diepe indruk op ons gemaakt. Daarna hadden wij nog een fijne ontmoeting met onze student Mike.

Na een paar dagen safari en ontspanning kwamen wij thuis van een reis die wij nooit zullen vergeten! Het was geweldig.

Van Carola

Naar Oeganda met Lwengo Kids

Eind oktober waren wij op reis in Uganda met de Pieter en Marga van Lwengo Kids Foundation. Wat een indrukwekkende ervaring was dat; live kunnen zien hoe de mensen daar leven, hoe de kinderen op school groeien en bloeien en enthousiast bezig zijn.

Niet altijd "leuk" om de vaak armoedige omstandigheden te zien waarin de gezinnen leven, maar wel heel waardevol om dat inkijkje te krijgen. Je realiseert je des te beter wat een beetje financiële ondersteuning én persoonlijke aandacht kunnen betekenen voor een kind daar. Heel veel!

Een hoogtepunt was de ontmoeting met "ons" sponsorkind, dat wij in de afgelopen 11 jaar zagen opgroeien van ondeugend jongetje tot jong volwassene van 17 die met plezier een agrarische opleiding volgt.

Daarnaast hebben wij ook genoten van het mooie land, de warme bevolking en ons fijne reisgezelschap. Het was fijn om met elkaar, en ook met Marga en Pieter, onze ervaringen te kunnen delen. Naast de mooie gesprekken die dit opleverde konden we ook erg goed lachen met elkaar!

Kortom: een reis om nooit te vergeten!

Van André

Gedurende een kleine twee weken vergezelde ik Marga en Pieter bij hun werkzaamheden in Lwengo. We ontmoetten kinderen van de Primary School en tieners van diverse Secondary Schools en deden homevisits bij nieuwe sponsorkinderen.

Voor mij was het deels een herbeleving van de maand die ik in 2014 als vrijwilliger doorbracht in Lwengo. Het enthousiasme van Marga en Pieter, de kinderen, de leerkrachten en van Anthony, Douglas en andere medewerkers van de lokale Lwengo organisatie is nog steeds geweldig om mee te maken.

Wat wel veranderd is, zijn de school en de voorzieningen. In elf jaar tijd zijn nieuwe gebouwen gerealiseerd en zijn de faciliteiten enorm verbeterd. Indrukwekkend om te zien hoe Lwengo Kids Foundation samen met de lokale gemeenschap inmiddels zo'n 700 kinderen goed onderwijs biedt.

Ook het nieuwe Health Center maakte indruk op mij. Elf jaar geleden was het nog een wens: laagdrempelige medische en tandheelkundige zorg, dichtbij huis. Die wens is nu gerealiseerd. Prachtig is dat de sponsor-

kinderen een verzekering hebben waardoor ze van deze zorg ook gebruik kunnen maken.

Het mooiste moment met de kinderen was steeds weer het overhandigen van een brief van zijn of haar sponsor. Zelf geef ik ook steeds een brief mee aan Marga en Pieter. Maar nu zag ik met eigen ogen hoeveel zo'n brief betekent voor een sponsorkind. De meeste kinderen hebben hun sponsor nog nooit ontmoet, maar op dat moment voelt het alsof die heel even heel dichtbij is.

Kinderen die bij het Health Center wachten tot ze aan de beurt zijn voor de vaccinatie

Tot zover de verhalen van onze medereizigers. Ik zeg het elke reis weer als ik u vraag om een briefje of kaartje voor uw sponsorkind mee te geven: het is zo belangrijk voor de kinderen!

Uit bovenstaande verhalen blijkt wel dat ik daar absoluut niet in overdrijf!

U doet de volgende keer toch ook weer mee?!